

**PARLEMENTAIRE ASSEMBLEE
VAN DE
RAAD VAN EUROPA**

—

BELGISCHE DELEGATIE

—

**Verslag van het vierde gedeelte van de Gewone zitting van de
Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa
Straatsburg, 1-5 oktober 2007**

Op de dagorde van de najaarszitting van de Parlementaire Assemblée stonden onder meer volgende onderwerpen:

Activiteitenverslag van het Bureau van de Assemblée en van de Permanente Commissie

In het raam van het activiteitenverslag heeft *senator Luc Van den Brande*, verslaggever van de *ad hoccommissie* voor de waarneming van de wetgevende verkiezingen in Turkije, eerst en vooral uitgelegd waarom de Assemblée beslist had waarnemers te sturen naar de verkiezingen in Turkije, een medeoprichter van de Raad van Europa. De redenen zijn zeer eenvoudig: het land staat nog steeds onder een post-opvolgingsprocedure, en het zijn de Turkse overheden zelf die de Parlementaire Assemblée hebben uitgenodigd om de legislatieve verkiezingen van 22 juli 2007 te komen waarnemen.

Volgens de spreker was de *ad hoccommissie* die naar Turkije afgereisd was om de voorbereidingen en het verloop van de stembusgang te volgen, erg onder de indruk zowel door het professionalisme van de organisatoren als door het democratische karakter van de verkiezingen. Hij heeft de voorbereidingen en het verloop van de verkiezingen als een voorbeeld bestempeld voor andere landen.

De spreker heeft beklemtoond dat de opkomst zeer hoog lag, hetgeen zeer positief is. Hij heeft er evenwel de nadruk op gelegd dat de commissie het betreurt dat de Turkse wetgeving een verkiezingsdrempel van 10 % voorziet om in het Parlement te geraken. Die drempel zou naar omlaag moeten.

Wat betreft de organisatie van de partijen, heeft hij onderstreept dat de *ad hoccommissie* aanbeveelt om de interne democratie te verbeteren: de overdreven centralisering binnen de partijen leidt tot een te grote machtsconcentratie bij één persoon of bij een trojka.

Als conclusie heeft hij verklaard zeer tevreden te zijn met de goede organisatie en het democratische verloop van de verkiezingen.

Samengevoegd debat over migratie:

- *Activiteiten van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) (Aanbeveling 1806)*

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is momenteel de belangrijkste intergouvernementele organisatie op het vlak van migratie.

Sinds december 2006 telt zij 120 Lidstaten, waarvan er 40 deel uitmaken van de Raad van Europa.

De IOM werd opgericht om tegemoet te komen aan de concrete noden inzake de verschillende aspecten van het migratiebeheer. De toenemende interesse voor de internationale migratie heeft de IOM geleid tot een uitbreiding en een diversificatie van haar diensten inzake migratie die zij aanbiedt aan regeringen en andere ontvangende partijen, met inbegrip van de privé-sector.

In haar aanbeveling nodigt de Assemblee het Ministercomité uit om gepaste maatregelen te nemen voor de versterking van de samenwerking tussen de Raad van Europa en de IOM, met name in de prioritaire beleidsdomeinen van de Raad van Europa, zijnde de mensenrechten, de democratie en de Rechtsstaat, en dat toegespitst op migranten en het migratieproces.

De Assemblee meent dat er in het bijzonder aandacht moet gaan naar de fundamentele rechten van de migranten, meer bepaald naar de bescherming van de rechten van de kinderen, de jongeren, de ouderen en de vrouwen, alsook naar de integratie van de migranten, hun deelname aan het democratiseringsproces en hun toegang tot de arbeidsmarkt. Verder moet de aandacht gericht worden op de strijd tegen intolerantie en xenofobie ten opzichte van migranten, en op de strijd tegen de mensenhandel.

- *Regularisatieprogramma's van illegale migranten (Aanbeveling 1807 en resolutie 1568)*

Volgens de Assemblee is het van essentieel belang dat de Lidstaten van de Raad van Europa nadenken over hun aanpak van het grote aantal illegale migranten in Europa, die er in grote mate getolereerd worden, maar die er niet beschikken over een juridisch statuut, noch over het recht om er te blijven.

Een oplossing die door verschillende Lidstaten werd toegepast, bestond in het uitwerken van "regularisatieprogramma's" voor illegale vreemdelingen. Een heel gamma van regularisatieprogramma's werden uitgetest: buitengewone humanitaire programma's, programma's voor gezinshereniging, blijvende of doorlopende programma's, niet hernieuwbare programma's en programma's voor regularisatie volgens verdienste.

Hoewel de Assemblee erkent dat de meningen over dergelijke programma's verdeeld zijn, nodigt zij de Lidstaten uit om toch de oplossing van de regularisatieprogramma's te overwegen, en om zich daarbij te laten leiden door ervaringen uit het verleden.

Zij spoort hen dan ook aan om dergelijke voorzieningen, met de erbij horende begeleidende maatregelen, uit te werken.

De Assemblee dringt er evenwel op aan dat de regularisatieprogramma's slechts mogen gezien worden als een onderdeel van een globale strategie voor de strijd tegen de illegale immigratie.

De Assemblee erkent dat er meer onderzoek moet worden gevoerd inzake de impact van en de lessen geleerd uit de voorbije programma's. Zij nodigt het Ministercomité van de Raad van Europa uit om dergelijke studies aan te moedigen, om zo richtlijnen of een aanbeveling op te stellen voor de Lidstaten inzake de uitwerking van regularisatieprogramma's in Europa.

- *Een evaluatie van doorreis- en behandelingscentra als antwoord op de gemengde vloed van migranten en asielaanvragers (Aanbeveling 1808 en resolutie 1569)*

Door de grote toevloed van illegale migranten en asielaanvragers in Europa zijn er, volgens de Assemblee, meer efficiënte procedures nodig voor het onderzoek van de aanvragen van die twee groepen. Een omstreden oplossing zou kunnen bestaan in de

oprichting van doorreis- of behandelingscentra. Verschillende argumenten pleiten voor dat voorstel: dergelijke centra zouden kunnen bijdragen tot een taakverdeling, alsook tot de harmonisatie van de behandeling van de asielaanvragen. Verder brengt het de plaats waar de aanvragen behandeld worden dicht bij het land van oorsprong en biedt het aan de betrokken personen een betere bescherming, hetgeen niet altijd het geval is in bepaalde landen van transit of bestemming.

De voorstellen die tot nog toe werden geformuleerd, vormen evenwel ook een bron van ongerustheid, meer bepaald wat de bescherming van de mensenrechten betreft. De eventuele oprichting van dergelijke centra mag niet tot gevolg hebben dat de gastlanden zich kunnen ontdoen van hun verantwoordelijkheden ten opzichte van het internationale recht, en evenmin dat er zo afbreuk wordt gedaan aan het lokale beleid en aan lokale procedures en praktijken. Het voorstel zou moeten passen in een globale benaderingswijze die gericht is op de band asiel-migratie, waarbij de landen van oorsprong, transit en bestemming worden betrokken.

De Assemblee meent dat de eventuele oprichting van dergelijke centra eerst en vooral zouden moeten gebeuren in de Europese Unie, vooraleer het experiment kan worden toegepast buiten de grenzen van de Unie of van Europa.

De humanitaire crisis in Darfoer (Resolutie 1570)

De Assemblee is verontrust door de omvang van het geweld in de regio Darfoer in Soedan. Al vier jaar duren de gevechten tussen de lokale rebellen aan de ene kant en het Soedanese leger en hun geallieerden, de Janjaweed milities, aan de andere kant. Er werden reeds 85 000 personen gedood en er zijn meer dan 200 000 personen omgekomen door ziekte of honger.

De Assemblee looft de inspanningen van de humanitaire organisaties die hulp bieden aan de bevolking van de regio Darfoer, en dat ondanks de voortdurende onzekerheid en het blijvend bestoken van de humanitaire organisaties en hun personeelsleden.

Zij veroordeelt de aanhoudende schendingen van de mensenrechten die worden begaan tegenover de burgerbevolking in de regio Darfoer door de conflictpartijen. Zij veroordeelt meer in het bijzonder de geweldplegingen tegen vrouwen en kinderen, de foltering en verkrachtingen, allemaal gewelddaden die ernstige schendingen vormen van de mensenrechten en van het internationale humanitaire recht.

In haar aanbeveling vraagt de Assemblee aan de Soedanese regering om zich volledig en zonder verder uitstel te schikken naar de eisen van de Verenigde Naties, om een einde te maken aan haar steun bij de geweldplegingen tegen de burgerbevolking en om het werk van de humanitaire verenigingen te vergemakkelijken. Volgens de Assemblee moet de internationale gemeenschap de sancties toepassen inzake de wapenverkoop, de vredesonderhandelingen weer op gang brengen en ten volle de vredeshandhavingsmissie – die recent door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties werd goedgekeurd – inzetten voor de bescherming van de burgerbevolking.

Verplichting van de Lidstaten om samen te werken met het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Aanbeveling 1809 en resolutie 1571)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de sleutelinstelling voor de bescherming van de mensenrechten in Europa, en het individuele klachtrecht moet gevrijwaard worden van elke vorm van inmenging.

Alle Verdragssluitende Partijen bij het Hof hebben er zich toe verbonden om de doeltreffende uitoefening van dit klachtrecht op generlei wijze te belemmeren. De Assemblee is dan ook verontrust door het feit dat een aantal zaken betreffende

aantijgingen van moord, verdwijning, slagen en geweldplegingen of bedreigingen waarvan eisende partijen bij het Hof het slachtoffer geweest zijn, nog steeds niet volledig door de bevoegde overheden onderzocht werden. Meer nog, in een beduidend aantal gevallen zijn er duidelijke aanwijzingen van een gebrek aan wilskracht om de aantijgingen op een degelijke wijze te onderzoeken, of zelfs van de bedoeling om de verantwoordelijken vrij te pleiten.

De Assemblee vraagt dan ook aan de Lidstaten om volledig samen te werken met het Hof en zonder verder verwijl de intimidatie tegenover eisers en hun advocaten stop te zetten. Bovendien zouden de Lidstaten doeltreffende maatregelen moet nemen om de daders en de aanzetters van dergelijke daden te vervolgen en te bestraffen, om zo een duidelijk signaal te geven dat de overheden dergelijke daden in geen geval zullen dulden.

De Assemblee spoort eveneens het Hof aan om vastberaden te blijven optreden, om zo weerstand te bieden tegen de druk die wordt uitgeoefend op eisers en hun advocaten.

Naleving van de verplichtingen en verbintenissen van Moldavië* (Aanbeveling 1810 en resolutie 1572)

De Assemblee meent dat Moldavië opmerkelijke vooruitgang heeft geboekt op het vlak van democratische hervormingen sinds het laatste opvolgingsverslag van 2005. Gedurende de laatste twee jaar heeft het Parlement een groot aantal wetten goedgekeurd inzake de verbintenissen van het land tegenover de Raad van Europa. Volgens de Assemblee moeten de overheden van Moldavië nu alle noodzakelijke maatregelen treffen om het nieuwe juridische kader volledig werkbaar te maken. Verder dienen bepaalde verbeteringen te worden aangebracht aan de wetgeving inzake het rechtssysteem, het Bureau van de Procureur-generaal, de politieke partijen en de lokale autonomie.

Al werden de laatste lokale verkiezingen over het geheel genomen goed georganiseerd, toch meent de Assemblee dat de kieswetgeving en de praktijken aanzienlijk verbeterd moeten worden met het oog op de volgende wetgevende verkiezingen van 2009.

De Assemblee betreurt het feit dat de onderhandelingen inzake de regeling van het Transnistrische conflict die worden gevoerd in het raam van het «5+2-formaat», volledig stil liggen. Zij is van mening dat geen enkele inspanning mag gespaard worden voor het hernemen van het proces om tot een oplossing voor het conflict te komen. De regeling van het conflict zal moeten rusten op het principe van de volledige eerbiediging van de soevereiniteit en de territoriale integriteit van Moldavië.

De Assemblee nodigt de overheden van Moldavië dan ook uit om concrete maatregelen te nemen voor de uitvoering van al hun verplichtingen en verbintenissen, om zo in de nabije toekomst te kunnen komen tot het afsluiten van de opvolgingsprocedure.

* Moldavië is lid van de Raad van Europa sinds 1995. Sindsdien is het land onderworpen aan de opvolgingsprocedure.

Het realiseren van economische groei met het behoud van de sociale bescherming in Europa in een tijd van mondialisering (Resolutie 1573)

De Assemblee stelt vast dat de mondialisering zowel kansen als risico's inhoudt voor de Lidstaten van de Raad van Europa.

Bij de voordelen dient melding gemaakt worden van een stijgende groei en welvaart dankzij een toenemende uitvoer, een minder dure invoer, lagere productiekosten en het aantrekken van buitenlandse investeringen. De mondialisering biedt de kans om activiteiten met een lage toegevoegde waarde elders in de wereld te laten uitvoeren, terwijl Europa zich zo kan specialiseren op producten en diensten met een hoge

toegevoegde waarde. Bij de risico's vermeldt de Assemblee het feit dat de voordelen niet evenwichtig verdeeld zijn in de ontwikkelde economieën, alsook het feit dat de delokalisatie van de productie gebeurt naar landen die minder strenge normen toepassen op het vlak van sociale bescherming en milieubescherming.

Om de voordelen te optimaliseren – met behoud van een hoog niveau van sociale bescherming –, en om ervoor te zorgen dat de voordelen zo ruim en zo evenwichtig mogelijk verdeeld worden, nodigt de Assemblee de Europese leiders uit om zich te scharen achter een visie die, in de nieuwe economische wereldorde, economische groei verzoent met sociale bescherming. Daartoe moet onder meer de werkgelegenheid aangewakkerd worden door een meer flexibele arbeidsmarkt (met behoud van een hoge sociale bescherming voor de getroffen personen), en door te investeren in vernieuwing, onderzoek en ontwikkeling, alsook in een sociaal en educatief beleid.

Regionalisering in Europa (Aanbeveling 1811)

Het merendeel van de Lidstaten van de Raad van Europa zijn federale, confederale of geregionaliseerde Staten, waar de regio's beschikken over een aanzienlijke mate van autonomie of althans over een grote administratieve decentralisatie.

De Assemblee dringt erop aan om in de regionale autonomie geen probleem of gevaar te zien, maar haar wel te beschouwen als een doeltreffend en integratiebevorderend middel om de regio's te laten deelnemen aan het politiek beslissingsproces, zowel op nationaal als op Europees niveau.

De Assemblee stelt een belangrijke ontplooiing van het regionalisme in Europa vast, alsook een grote belangstelling en inzet van de regio's voor Europa. De regionale autonomie moet worden gezien als een middel om de democratie beter te verankeren in onze landen, parallel met het Europese integratieproces en in de context van de huidige mondialisering.

De politieke evolutie van Europa laat niet toe om de toekomst te voorspellen, maar men kan wel een verhoging van het aantal Staten vaststellen en een opening in het principe van de onaantastbaarheid van de grenzen. Rekening houdend met die veranderende realiteit, waarborgt de regionalistische weg - in al zijn varianten - een grotere politieke stabiliteit en een betere inoverwegingneming van de principes van de Raad van Europa, meer in het bijzonder wat de ontwikkeling van de democratie betreft.

In haar aanbeveling nodigt de Assemblee de Lidstaten, het Ministercomité, het Congres van de Raad van Europa en de Europese Unie uit om die weg te volgen en te bevorderen, door de ontwikkeling van de principes van subsidiariteit, nabijheid, goed bestuur en inspraak van de burgers.

In zijn tussenkomst feliciteert *senator Luc Van den Brande* de rapporteur die zich volgens hem tevreden had kunnen stellen met een loutere beschrijving van het fenomeen van regionalisatie, maar die bovendien een aantal richtingen en benaderingswijzen heeft gesuggereerd. De spreker meent dat het moment goed gekozen is om over dit thema te debatteren. Volgens hem zijn er verschillen in het regionalisme als concept. Regionalisatie kan op verschillende manieren bijdragen tot de uitwerking van een goed bestuur. Hij is ermee akkoord om te stellen dat een enige vorm van regionalisatie niet kan worden toegepast over heel Europa, gelet op de tradities en het culturele erfgoed.

Om de belangrijke kwestie te regelen van de politieke verantwoordelijkheid, meent de spreker dat men moet afstappen van de fictie te denken dat een enkel politiek beslissingsniveau een antwoord kan bieden op alle vragen. In tegendeel, de waarde van het regionalisme en de regionalisatie bestaat in het delen van verantwoordelijkheden en

zelfs van soevereiniteit. De spreker is niet voor een Europa van de regio's, maar wel van een Europa met de regio's, die 800 miljoen inwoners tellen. Het zijn inderdaad de regio's die het meest betrokken zijn bij fenomenen zoals migratie, werkloosheid of andere economische problemen. Volgens hem moet er dus een samenwerking worden uitgewerkt tussen de verschillende machtsniveau's, veeleer dan het aanwakkeren van een concurrentie. Tot slot onderstreept hij dat regionalisme en regionalisatie geen deel uitmaken van het probleem, maar veeleer van de oplossing.

De OESO en de wereldeconomie in 2007 * (Resolutie 1574)

De Assemblee merkt op dat de economische voorspellingen van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) enkele maanden geleden nog vrij geruststellend waren. Er werd toen gesproken in termen van een zachte landing van de Amerikaanse economie, een sterk herstel in Europa, een solide koers in Japan en een dynamische activiteit in China en India. Sindsdien hebben de crisis op de Amerikaanse immobiliënmarkt en de problemen die opdoken op de markt van de risicovolle hypothecaire leningen («*subprime mortgages*»), evenwel geleid tot een slechtere evaluatie.

In haar resolutie betreurt de Assemblee het feit dat de regeringen de recente periode van grote welvaart niet hebben aangegrepen om hun beleid voor de toekomst bij te schaven, vooral gelet op de problemen die de veroudering van de bevolking met zich zullen meebrengen.

Al blijft de wereldhandel vrij sterk – 75 % ervan kan worden toegeschreven aan de dertig OESO-landen –, toch zou volgens de Assemblee een akkoord over de ontwikkelingscyclus van Doha van de WTO, zelfs in dit late stadium, aanzienlijke voordelen hebben voor de wereldhandel en –ontwikkeling. Het sterke handelstekort van de Verenigde Staten zou evenwel voor problemen kunnen zorgen in de toekomst.

De Assemblee stelt vast dat de ontwikkelingshulp afneemt, wat verontrustend is gelet op de beloften van de G8 inzake de verhoging ervan.

Tot slot is de Assemblee van mening dat de OESO-landen een vastberaden strijd moeten voeren tegen de corruptie, die de belangrijkste bedreiging vormt voor het goed bestuur, en die een dringend, toenemend probleem vormt in een tijd van snelle mondialisering.

* Sinds 1962 fungeert de Assemblee dienst als parlementair forum voor de OESO, die 30 Lidstaten telt, door het uitnodigen van parlementsleden van de Lidstaten van de OESO die geen lid zijn van de Raad van Europa, op een jaarlijks uitgebreid debat.

De politieke dimensie van de begroting van de Raad van Europa (Aanbeveling 1812 en resolutie 1575)

De Raad van Europa is de bewaker en vrijwaarder van de mensenrechten en de democratie, waarvan de prioriteiten op het hoogste niveau werden vastgelegd tijdens de Derde Top van de Staats- en Regeringsleiders in Warschau in 2005. De Instelling kent nu evenwel de grootste crisis uit haar geschiedenis.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, de sleutelinstelling, verstikt door het aantal verzoekschriften van de Europese burgers. Haar huidige middelen zijn onvoldoende om het hoofd te kunnen bieden aan haar verplichtingen. Bovendien neemt de begroting van het Hof jaarlijks toe.

Tot in 2005 kenden de Lidstaten aanvullende kredieten toe aan het Hof, met behoud van de budgetten van de andere activiteitensectoren van de Raad van Europa. Nu is dit evenwel niet langer het geval, en de bijkomende noden van het Hof worden gedeeltelijk

gecompenseerd door een vermindering van de financiële middelen voor activiteiten van andere sectoren.

De huidige crisis waarin de Raad van Europa verzeild is, met een begrotingsbeleid gebaseerd op de strikte eerbiediging van de nulgroei in reële termen en een voortdurende vraag om meer middelen voor het Hof, zal onvermijdelijk tot een schipbreuk leiden.

Door hun verantwoordelijkheid niet op te nemen en de andere activiteitensectoren te veroordelen tot een langzame dood, nemen de regeringen het risico om de politieke rol van de Raad van Europa in de Europese constructie op de helling te zetten, en om uiteindelijk de hele Organisatie te gronde te richten.

De Assemblee, het democratische geweten in Europa, meent de plicht te hebben om vastberaden te reageren om de Raad van Europa te redden van een geprogrammeerde ondergang.

In zijn tussenkomst herinnert *senator Paul Wille*, verslaggever voor de commissie Economische Zaken en Ontwikkeling, eraan dat de verhoging van de werkingskosten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het verleden gedekt werden door aanvullende kredieten. Maar op een dag in 2005, hebben de Lidstaten beslist dat de andere organen van de Raad van Europa voor een deel van de meerkost moesten opdraaien, hetgeen het begin van de problemen betekende. Nu wordt het voortbestaan van de Assemblee in vraag gesteld, en het Hof zelf kent financiële problemen door de toevloed van verzoekschriften: er zijn 80.000 zaken in behandeling. Volgens de spreker zijn er dus twee basisproblemen: de instelling van de Raad van Europa en het Hof. En het is hoog tijd om te reageren!

De spreker onderstreept dat, gelet op de budgettaire impasse, het besparingsbeleid dat tot nog toe gevolgd werd door de Secretaris-generaal een mislukking is en alleen maar kan leiden tot een trage dood van de Assemblee. Daarom was de commissie van economische zaken, alsook de Permanente commissie in Belgrado, unaniem van mening dat die denkwijze moest worden verlaten. De spreker hoopt ten eerste dat de Secretaris-generaal van mening zal veranderen, om zo unisono te kunnen optreden naar het Ministercomité toe.

Voor de senator bestaat de enig mogelijke uitweg erin om er een politiek probleem van te maken en samen te werken met de nationale parlementen.

Daarom stelt de commissie Economische Zaken aan de Assemblee enerzijds een ontwerp van aanbeveling voor, waarvan de argumenten eerder gericht zijn tot het Ministercomité, en anderzijds een ontwerp van resolutie gericht tot de Secretaris-generaal, als beheerder van de kredieten van de Raad van Europa, en tot de leden van de nationale delegaties. Er dient nu een goed debat te worden gevoerd in de schoot van de nationale parlementen, in aanwezigheid van de Minister van Buitenlandse Zaken.

Volgens de spreker mogen de kwesties betreffende mensenrechten niet alleen een zaak zijn van diplomaten en rechters, maar moet het ook een bevoegdheid blijven van politici.

Als conclusie benadrukt de spreker dat de toekomst van de instelling op het spel staat. Het is duidelijk dat het begrotingsbeleid gebaseerd op de nulgroei ertoe zal leiden dat het personeel de Organisatie zal verlaten. Daarom is het dan ook noodzakelijk dat er een duidelijke boodschap wordt uitgestuurd.

In zijn tussenkomst onderstreept *senator Luc Van den Brande* onmiddellijk dat zijn politieke groep het verslag volledig steunt. De begroting van de Raad van Europa is niet langer een technisch probleem, het is een politiek probleem geworden. Hij is akkoord om te besparen, maar hij is het er niet langer mee eens om krenterige bezuinigingen door te

voeren. Het is nu meer dan duidelijk dat de Raad van Europa, en de Assemblee meer in het bijzonder, de grens bereikt hebben.

De technologie mag dan wel de mensen dan wel meer en meer overbodig maken, volgens de spreker blijven zij het kloppende hart van de samenleving. In wezen gaat de discussie over de middelen van de Raad van Europa en de Assemblee over waarden, en iedereen is het erover eens dat de waarden verdedigd door de drie pijlers van de Raad van Europa fundamenteel zijn. Wat dit debat betreft, heeft de spreker de indruk dat de nationale regeringen en parlementen elkaar de zwartepiet toespelen, zonder een echt debat ten gronde te willen houden.

De spreker doet opmerken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een essentiële pijler is van de Raad van Europa. Het kan evenwel niet dat het feit van het toekennen van aanvullende middelen aan het Hof door bepaalde Staten als alibi wordt aangegrepen om de andere activiteiten van de Raad van Europa in gevaar te brengen.

Als conclusie vraagt de spreker aan elkeen om zijn verantwoordelijkheid op te nemen.

Voor een Europees Verdrag over de bevordering van het beleid inzake volksgezondheid in de strijd tegen drugs (Aanbeveling 1813 en resolutie 1576)

Sinds de jaren 1960 winnen overwegingen inzake volksgezondheid meer en meer aan belang bij de uitwerking door verschillende Lidstaten van de Raad van Europa van een pragmatisch en wetenschappelijk onderbouwd beleid in de strijd tegen drugs.

De Assemblee nodigt de Lidstaten uit om mee te werken aan de opstelling van een nieuw verdrag rond het beleid in de strijd tegen drugs, ter aanvulling van de bestaande juridische instrumenten. Dat verdrag zou de synthese zijn van de wetenschappelijke en medische kennis en zou als basis dienen voor het uitwerken van een nationaal beleid in de strijd tegen drugs.

Voor de bevordering van een efficiënte toepassing van dat verdrag, nodigt de Assemblee de Lidstaten uit om de actieradius te verruimen van programma's gericht op een vermindering van de vraag naar drugs, ze te evalueren en de vastgestelde goede praktijken te verspreiden, alsook om de preventieprogramma's in de scholen toegankelijker en efficiënter te maken. De Lidstaten zouden eveneens de preventiemethodes moeten verbeteren, alsook de methodes om risicofactoren op te sporen bij bepaalde doelgroepen, zoals jongeren. De aldus verkregen gegevens dienen te worden megedeeld aan professionelen, om zo snel interventieprogramma's te kunnen aanwenden. Verder zouden de Lidstaten ook moeten letten op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van specifieke programma's inzake behandeling, heropvoeding en resocialisatie. De Assemblee beveelt verder de uitwerking aan van nieuwe alternatieven voor de opsluiting van drugsverslaafden en de oprichting van diensten inzake preventie, behandeling en resocialisatie van gevangenen.

Eerroof uit de strafrechtelijke sfeer halen (Aanbeveling 1814 en resolutie 1577)

Voor de Assemblee is de vrijheid van meningsuiting een van de hoekstenen van elke democratie, omdat zij er de vitaliteit van waarborgt. De vrijheid van meningsuiting is evenwel niet onbegrensd, en een inmenging van de Staat kan noodzakelijk zijn in een democratische samenleving voor zover zij gebaseerd is op een solide wettelijke basis en beantwoordt aan een algemeen belang (artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens).

De wetgevingen inzake eerroof streven een legitiem doel na voor de bescherming van de reputatie en de rechten van anderen. De Assemblee spoort de Lidstaten er evenwel toe aan om er niet overdreven veel gebruik van te maken, vermits dergelijke wetten de vrijheid van meningsuiting aantasten. Zo betreurt zij het dat in bepaalde Lidstaten zoals Albanië, Azerbaïdjan en de Russische Federatie, er zo veel gevallen van vervolgingen voor eerroof zijn, dat het begint te lijken op pogingen van de overheden om de kritische media het zwijgen op te leggen. De Assemblee acht dergelijk misbruik volledig onaanvaardbaar, omdat het uiteindelijk leidt tot een ware autocensuur bij de media en een steeds verdere inkrimping van het democratische debat.

In haar resolutie nodigt de Assemblee de Lidstaten uit om een duidelijke stelling in te nemen ten voordele van de afschaffing van gevangenisstraffen voor eerroof en tegen buitensporige bedragen van schadevergoeding.

De notie van preventieve oorlog en de gevolgen ervan voor de internationale betrekkingen (Resolutie 1578)

De Assemblee meent dat multilateralisme en het principe van een collectief antwoord tegenover de wereldbedreigingen de enige manier is om het hoofd te bieden aan de complexe uitdagingen van vandaag, met inbegrip van de bedreigingen zoals terrorisme of de proliferatie van massavernietigingswapens.

De Assemblee is van mening dat de Lidstaten en de Waarnemende Staten – waaronder de VSA – het unilaterale gebruik van de preventieve oorlog dienen te verwerpen, waarbij zij lessen moeten trekken uit het recente verleden.

Het principe van de unilaterale, preventieve oorlog is tegenstrijdig met het internationaal recht, houdt aanzienlijke risico's in voor de vredeshandhaving en de internationale veiligheid, en doet afbreuk aan de pertinentie, de geloofwaardigheid en de legitimiteit van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties.

De Lidstaten en de Waarnemers zouden evenwel ook de dringende hervorming moeten steunen van de Veiligheidsraad, om zo zijn echte beslissingsfunctie te herstellen, met name het nemen van snelle en efficiënte beslissingen tegenover de internationale uitdagingen, en om de Veiligheidsraad volkomen representatief te maken in het licht van de actuele geopolitieke realiteit van de internationale betrekkingen.

Zo zou de hervorming van de Verenigde Naties het mogelijk moeten maken dat de Veiligheidsraad sneller en efficiënter kan optreden voor het voorkomen of het doen stoppen van ernstige schendingen van de mensenrechten, genocide, etnische uitroeiing of misdaden tegen de mensheid in een land dat zijn eigen bevolking niet wil of niet kan beschermen. In die context onderschrijft de Assemblee volledig het principe van de “verantwoordelijkheid om te beschermen”.

Prostitutie – welke houding aan te nemen? (Aanbeveling 1815 en resolutie 1579)

De Assemblee veroordeelt met klem gedwongen prostitutie en mensenhandel, die een vorm van moderne slavernij zijn en een van de ergste schendingen van de mensenrechten vandaag in Europa. Zij doet een oproep tot alle Lidstaten die het nog niet gedaan hebben, om het Verdrag van de Raad van Europa over de strijd tegen de mensenhandel te ondertekenen en te ratificeren.

De Assemblee beveelt de Lidstaten aan om de prostitutie van minderjarigen (jonger dan 18 jaar) te verbieden, omdat die nooit als vrijwillig kan worden beschouwd.

Voor wat de vrijwillige prostitutie van volwassenen betreft, stelt de Assemblee vast dat de houdingen van de Lidstaten van de Raad van Europa sterk variëren: verbiedend, regulerend en afschaffend.

De Assemblee meent dat de Lidstaten van de Raad van Europa een duidelijk beleid dienen te hebben inzake vrijwillige prostitutie van volwassenen. Zij moeten een discriminerend beleid en normen vermijden, omdat die de prostitué(e)s in de clandestiniteit of in de armen van pooiers duwen, hetgeen hen alleen nog zwakker maakt. De Lidstaten zouden er meer bepaald moeten van af zien om prostitué(e)s te bestraffen, vooral op strafrechterlijk vlak. Zij dienen programma's uit te werken om prostitué(e)s te helpen die uit het beroep willen stappen, en hun individuele zwakten moeten behandelen. De onderliggende structurele problemen (armoede, instabiliteit, politiek/oorlog) dienen eveneens te worden behandeld, om te vermijden dat personen zich door omstandigheden "verplicht" zien zich te prostitueren.

De gevaren van het creationisme in het onderwijs (Resolutie 1580)

De Assemblee is verontrust door de nefaste invloed die de verspreiding van creationistische stellingen zou kunnen hebben in onze opvoedkundige systemen en door de gevolgen ervan op onze democratieën.

De Assemblee stelt vast dat het creationisme, ontstaan uit de negatie van de evolutie van de soorten door natuurlijke selectie, lange tijd een bijna uitsluitend Amerikaans fenomeen is geweest. Vandaag dringen de creationistische stellingen echter ook door in Europa en hun verspreiding raakt een niet verwaarloosbaar aantal Lidstaten van de Raad van Europa (het verslag haalt voorbeelden aan in België, Frankrijk, Duitsland, Griekenland, Italië, Polen, ...).

De Assemblee meent dat het creationisme, welke vorm het ook aanneemt, zoals bijvoorbeeld de "intelligent design", niet gebaseerd is op feiten en geen enkele wetenschappelijke redenering volgt, en dat zijn inhoud totaal niet is aangepast voor wetenschappelijk onderwijs.

Nochtans vragen sommigen dat de creationistische stellingen worden onderwezen in de Europese scholen parallel met, of zelfs in de plaats van, de evolutietheorie.

De Assemblee heeft steeds bevestigd dat de Wetenschap deel uitmaakt van haar fundamenten. De wetenschap heeft een aanzienlijke verbetering mogelijk gemaakt van de levens- en werkomstandigheden, en is een niet te verwaarlozen factor voor economische, technologische en sociale ontwikkeling. De evolutieleer heeft niets van een revelatie, zij is opgebouwd vanuit de feiten.

In haar resolutie nodigt de Assemblee de opvoedkundige instanties van de Lidstaten uit om de wetenschappelijke kennis alsook het onderwijs van de evolutie als fundamentele wetenschappelijke theorie te bevorderen, en om zich met klem te verzetten tegen het onderwijs van het creationisme als wetenschappelijke discipline, op gelijke voet met de evolutieleer.

Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa – balans en vooruitzichten (Aanbeveling 1816 en resolutie 1581)

De Assemblee is tevreden met de dynamische en gedreven ontwikkeling van de instelling van de Commissaris voor de Rechten van de Mens sinds de oprichting ervan.

De Assemblee stelt vast dat er grote verwachtingen rusten op de instelling van de Commissaris. Vooruitzichten om het mandaat van de Commissaris uit te breiden, zoals

naar voren geschoven in het raam van het Protocol nr. 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in het Juncker-verslag “De Raad van Europa – Europese Unie: eenzelfde ambitie voor het Europese continent” en in het verslag van de Groep der Wijzen over de slagkracht van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, getuigen van het vertrouwen dat wordt gegeven aan de instelling.

De Assemblee dringt erop aan om mensen en financiële middelen ter beschikking te stellen van de Commissaris opdat hij de grote verwachtingen zou kunnen inlossen. Bovendien herinnert zij eraan dat de onafhankelijkheid van de instelling er de sterkte van is, en zij onderstreept dat het essentieel is dat die onafhankelijkheid zonder uitzondering wordt gewaarborgd en geëerbiedigd.

In haar resolutie steunt de Assemblee de Commissaris opdat hij verder zijn activiteiten zou ontplooiën in de domeinen waar het duidelijk is dat hij een uitgesproken toegevoegde waarde heeft. Meer in het algemeen, spoort de Assemblee de Commissaris eveneens aan om verdere synergieën na te streven met andere instanties van de Raad van Europa, met in het achterhoofd de bezorgdheid te vermijden gelijkaardig werk te doen als andere instanties van de Organisatie.

In zijn interventie doet *senator Luc Van den Brande* van meet af aan opmerken dat zijn politieke groep zich volledig schaaft achter de actie van de Commissaris voor de Rechten van de Mens, die een opmerkelijke job verricht. De spreker onderstreept dat de democratie een collectief recht is, terwijl de mensenrechten individuele rechten zijn. Voor hem is de Commissaris een brug tussen het middenveld en de politiek verantwoordelijken, alsook een initiatiefnemer in instellingen binnen en buiten de configuratie van de Raad van Europa. De spreker is het eens met de gevolgtrekkingen van het Juncker-verslag. De Europese Unie mag dan wel het nieuwe Europese Agentschap voor de fundamentele rechten hebben, het is de Raad van Europa die de know-how, de ervaring en de traditie ter zake heeft. Voor de spreker is het nodig de middelen voor het Commissariaat te verhogen voor de uitoefening van zijn mandaat. Tot slot onderstreept de spreker ook de onafhankelijkheid van de instelling van Commissaris.

“De parlementen verenigd in de strijd tegen huiselijk geweld tegen vrouwen”: evaluatie halfweg de campagne * (Aanbeveling 1817 en resolutie 1582)

Sinds juni 2006 hebben vele nationale parlementen, door sensibiliseringscampagnes en wetgevende hervormingen, actief bijgedragen tot de uitvoering van het parlementaire luik van de campagne van de Raad van Europa om het geweld tegen vrouwen te bestrijden, het huiselijk geweld inbegrepen. Tot nu toe werden er 44 parlementairen als aanspreekpersonen benoemd, die een netwerk vormen waardoor zij goede, nationale praktijken kunnen vergelijken en verder informatie kunnen uitwisselen voor de analyse van het fenomeen van geweld tegen vrouwen om zo doeltreffende maatregelen te kunnen nemen.

Halfweg de campagne “Stop huiselijk geweld tegen vrouwen“, roept de Assemblee de nationale parlementen op om hun acties te verscherpen, hun wetgeving inzake geweld tegen vrouwen aan te passen of de toepassing ervan te controleren, en een werkgroep van mannelijke parlementsleden op te richten die zich inzetten om het geweld tegen vrouwen te bestrijden.

De nationale parlementen worden eveneens uitgenodigd om tegen april 2008 een evaluatie voor te bereiden van de parlementaire dimensie van de Campagne, door zich te

baseren op de belangrijkste maatregelen aangegeven door de Commissie voor de gelijke kansen tussen mannen en vrouwen. In die maatregelen stonden het strafbaar maken van huiselijk geweld, met inbegrip van verkrachting binnen het huwelijk, de verwijdering van de gewelddadige echtgenoot of partner, de oprichting van veilige vluchthuizen, de waarborg van een daadwerkelijke toegang tot het gerecht, of nog de toekenning van voldoende budgettaire middelen voor de toepassing van de wetten.

* In het raam van de campagne, hebben de Senaat en de Kamer van volksvertegenwoordigers op 23 november 2006 een speciaal debat gewijd aan het thema, waarbij een gezamenlijke plechtige verklaring werd aangenomen.

* * * * *

Tijdens de zitting hebben volgende prominenten de Assemblee toegesproken:

- **De h. Filip Vujanović, President van Montenegro**
- **De h. Brunson McKinley, Directeur-generaal van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)**
- **Patriarch Alexis II van Moskou en geheel Rusland**
- **De h. Vojislav Koštunica, Eerste Minister van Servië**
- **De h. Abdullah Gül, President van Turkije**
- **De h. Angel Gurría, Secretaris-generaal van de OESO**
- **De h. Vuk Jeremić, Minister van Buitenlandse zaken van Servië, Voorzitter van het Ministercomité**
- **De h. Agung Laksono, volgende Voorzitter van de Aziatische Parlemenaire Assemblee (APA)**
- **De h. Thomas Hammarberg, Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa**